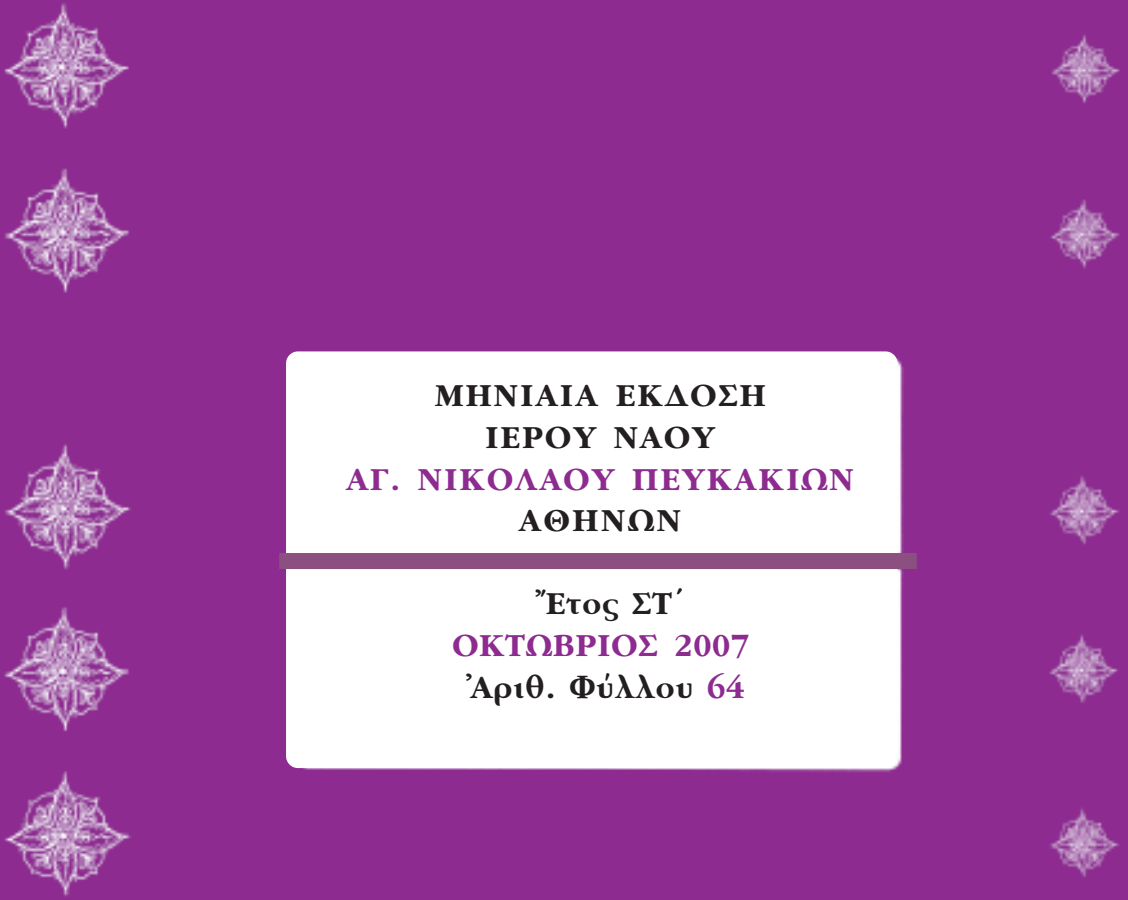

Ενοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος ΣΤ΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007
Άριθ. Φύλλου 64

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Τὰ ἐπίγεια, πρόσβασι στὰ ἐπουράνια (π. Β. Θ. Β.)	183
02. Προσκαλοῦμε τοὺς νέους μας (π. Πασχάλης Γρίβας)	191
03. Ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας στὴν παράδοσι τῶν σφραγίδων προσφῶρων	192
04. Ὁ Γάμος δὲν εἶναι κοσμικὴ φιέστα (π. Γ. Χάας)	194
05. Ἡ Σχολὴ Γονέων μας	196
06. Ἡ Τηλεόρασι: Ἡ Μάστιγά τῆς χωρὶς ἐπικοινωνία ἐποχῆς μας (Μαρίνα Διαμαντῆ)	198
07. Ἡ πολιτικὴ καὶ οἱ πολιτικοὶ (Μαν. Β. Βολουδάκης)	200
08. Δήμαρχος τὸ ...γαϊδουράκι (Ν. Β.)	203
09. Ἐνοριακὲς ἑιδίσεις	203

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἐκδόσεις **“ΥΠΑΚΟΗ”**

ΤΑ ΕΠΙΓΕΙΑ, ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΑ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ

Τὸ περιοδικό μας ἀποσκοπεῖ στὸν πνευματικὸ καταρτισμὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦμε πάντοτε, ὅσο μπορούμε, νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἀνάπτυξη κοσμικῶν θεμάτων, ποὺ δὲν συντελοῦν στὸ νὰ καθαρισθῆ τὸ πνευματικὸ ὀπτικὸ μας πεδίο.

Ὡστόσο, πρέπει νὰ τονίσουμε, ὅτι προσπαθοῦμε παράλληλα νὰ διευρύνουμε τὴν ποιμαντικὴ θεματολογία, γιὰτὶ πιστεύουμε ὅτι ἑμεῖς οἱ σύγχρονοι χριστιανοὶ ἔχουμε στενέψει ὑπερβολικὰ τὸν κύκλο τῶν θεμάτων, ποὺ θεωροῦμε πνευματικὰ καὶ ἀρμόζοντα στὴν παιδαγωγικὴ ποὺ ἀσκεῖ ἡ Ἐκκλησία, καὶ γι' αὐτὸ εὐθυνόμαστε ἰδιαίτερος ἑμεῖς οἱ κληρικοί.

Πολλὲς φορές μιλάμε στοὺς πιστοὺς γιὰ βαθειὰ πνευματικὰ θέματα, ἀναλύουμε τὰ ἀσκητικὰ Πατερικὰ συγγράμματα, χωρὶς νὰ ἐξετάζουμε ἂν αὐτοὶ ποὺ μᾶς ἀκοῦνε ἔχουν τὶς πνευματικὲς βάσεις —ὅπως εἶναι ἡ στοιχειώδης ψυχικὴ τους ἰσορροπία, ἡ ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζάλη λογικὴ τους σκέψη— ἂν ἔχουν βάλη σὲ τάξη τὰ βιοτικά τους πράγματα, ἂν ἔχουν λογικὴ καὶ συνέπεια στὴν συμπεριφορὰ καὶ στὶς σχέσεις τους μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ παιδιά τους, ἂν ἀντιλαμβάνονται καὶ ἐρμηνεύουν σωστὰ τὶς παγκόσμιες εἰδήσεις καὶ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ἂν ἀντιλαμβάνονται, ἀξιολογοῦν καὶ ἀντιμετωπίζουν μὲ ὀρθὴ κρίση τὶς ριζικὲς ἀλλαγές ποὺ σχεδιάστηκαν, σχεδιάζονται καὶ θὰ σχεδιασθοῦν στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων μὲ σκοπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀλλοτρίωση τοῦ λαοῦ μας καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε πὼς ἂν δὲν μπορούμε νὰ ἀντιληφθοῦμε σωστὰ τὰ ἐπίγεια, εἶναι ἀδύνατον νὰ μπορέσουμε νὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὰ ἐπουράνια. Γι' αὐτὸ κι' ἑμεῖς, γνωρίζοντας πὼς ἡ πνευματικὴ ὄλη τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι δεδομένη οὔτε τῆς ἴδιας ὀριμότητος, γιὰτὶ ὁ καθένας μας πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ πολλὰ στάδια γιὰ νὰ φθάσῃ στὶς ἀνώτερες βαθμίδες, προσπαθοῦμε μέσω τῶν ἄρθρων τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ Α τῆς πνευματικῆς ζωῆς, συμπεριλαμβανοντας καὶ θέματα ποὺ συνήθως ξενίζουν τοὺς θρησκευόμενους ἀνθρώπους.

Πρέπει νὰ διευκρινήσουμε ἀκόμη, ὅτι ἔχουμε ἐπίγνωση πὼς τὸ περιοδικό μας δὲν ἔχει τὶς ἀπαιτούμενες δυνάμεις γιὰ νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς πιστοὺς στὶς ἐκλεπτισμένες λεπτομέρειες τῆς πνευματικῆς ζωῆς,

μέ τις ὁποῖες καθαρίζεται ὁ νοῦς, ταυτίζεται ἀταλάντευτα μέ τόν Θεό ἢ ἀνθρώπινη θέληση καί ἀρμολογεῖται ἡ ψυχή μέ μέ τις ἅγιες ἀρετές. Αὐτό εἶναι ἔργο τῶν γνησίων ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀγιασμένων ἀνθρώπων. Στά δικά μας μέτρα εἶναι τὸ νά παράσχουμε τίς “πρῶτες βοήθειες” στίς ταραγμένες ψυχές καί νά προσπαθοῦμε νά τοὺς καταστήσουμε σαφές, μέ πολλοὺς καί ποικίλους τρόπους, ὅτι προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τῆς Θεολογίας, εἶναι ἡ ἰσορροπημένη λογική, αὐτή πού ταυτίζεται μέ τὴν Ἀλήθεια καί ὄχι ἡ μυωπική καί ὑποκειμενική λογική, πού εἶναι ὑπηρέτης τῶν παθῶν καί τῆς σκοπιμότητος.

* * *

Προτάξαμε τίς παραπάνω διευκρινήσεις, γιατί τὸ θέμα πού θά διαπραγματευθοῦμε σήμερα φαντάζει στοὺς πολλοὺς ὡς ἔντονα κοσμικὸ καί, χωρὶς τίς διευκρινήσεις αὐτές, θά κινδυνεύαμε νά παρεξηγηθοῦμε.

Πρόκειται γιὰ τὸ ἔαν καί κατὰ πόσον πρέπει οἱ χριστιανοὶ νά ἀναμιγνύονται ἐνεργὰ στά πολιτικὰ πράγματα τῆς πατρίδος τους ἢ νά τὰ ἀφήνουν ἐντελῶς στή διάθεση καί στοὺς χειρισμοὺς τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ἀνθρώπων πού κυριολεκτικὰ ἐνεργοῦν ὡς πράκτορες ξένων χωρῶν.

Τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι φλέγον, γίνεται ὀξύτερο σὲ κάθε προεκλογικὴ περίοδο, μᾶς προβληματίζει καθ’ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς μετεκλογικῆς περιόδου, ὅταν καθημερινὰ διαπιστώνουμε ὅτι οἱ πολιτικοὶ μας ἐνεργοῦν συστηματικὰ ἐναντίον τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, νομοθετώντας μέ ἀντιχριστιανικὰ κριτήρια, ἀλλὰ τελικὰ ἔχουμε συμβιβασθεῖ μέ τὴν ἐξελιγμένη σὲ φοβία ἰδέα ὅτι ὁ χῶρος τῆς πολιτικῆς δὲν ἀρμόζει σὲ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ γιατί εἶναι τάχα ἕνας χῶρος τοῦ ...Σατανᾶ(!) καί ἔτσι, μέ σταυρωμένα χέρια, περιμένουμε καί ζοῦμε τὸ μοιραῖο...

Εἶναι, λοιπόν, καιρὸς νά δοῦμε σοβαρὰ αὐτὸ τὸ θέμα, γιατί τὰ χρονικὰ περιθώρια ἔχουν πολὺ στενέψει, καί τὸ κατάντημα τῆς καθημερινῆς ζωῆς στὴν πατρίδα μας εἶναι σὲ τέτοιο χάλι, πού ὁποιαδήποτε ἄλλη καθυστέρηση θά ἔχη σὰν ἀποτέλεσμα νά γίνῃ ἡ κατάσταση μὴ ἀναστρέψιμη.

Τὸ θέμα, πού συζητοῦμε, πρέπει νά τὸ δοῦμε πρῶτα λογικὰ καί ὕστερα θεολογικά. Ἡ λογική πρέπει νά μᾶς βοηθήσῃ νά δοῦμε τὴν πραγματικότητα, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι, καί ὄχι ὅπως τὴν ἐξωραϊζοῦμε ὑπερτιμῶντας τίς ψυχικὲς καί πνευματικὲς ἀντοχές μας. Καί ἡ πραγματικότητα βοᾷ ὅτι οἱ συνθήκες τῆς καθημερινῆς ζωῆς μᾶς ἔχουν πνευματικὰ τσακίσει, ἀφοῦ οὐσιαστικὰ ἀναγκαζόμαστε νά ζοῦμε ἕξι ἡμέρες χωρὶς Θεό καί μιὰ μέρα στὴν ἐκκλησία! Δηλαδή, ἀναγκαζόμαστε νά

ζοῦμε καὶ νὰ ἀναπνέουμε ὅλη τὴν ἐβδομάδα μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα, στὴν ὁποία τὸ παράλογο, τὸ ἐξωφρενικό, τὸ διεφθαρμένο, τὸ διεστραμμένο ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ «**πολιτικά ὀρθοῦ**», ὅπως ἀποκαλεῖται ὁ τρόπος ζωῆς πού ἐμπνεύσθηκε ἡ παρανοϊκὴ “νεοεποχίτικη” σύγχρονη σκέψη καὶ ζωὴ, ἐγκρίθηκε καὶ υἱοθετήθηκε ἀπὸ τοὺς πολιτικούς καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. καὶ ἐτσιθελικὰ μᾶς ἐπιβάλλεται γιὰ νὰ τὸν ἀποδεχθοῦμε ὅλοι μας!

Ξαφνικά, στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος τὸ σκηνικὸ ἀλλάζει καὶ ὁ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ τσακισμένος αὐτὸς λαός, ζαλισμένος καὶ κυριευμένος ἀπὸ τὸ ἄηθες “ἦθος” τῆς ἐβδομάδος πού πέρασε, προσέρχεται τὴν Κυριακὴ στὶς ἐκκλησίες γιὰ νὰ εἰσπνεύσῃ ἓνα ἄλλο ἦθος σὲ μιὰ τελείως διαφορετικὴ ἀτμόσφαιρα, μὲ συνέπεια, ἀντὶ νὰ καλλιεργηθῇ, μεταφέρῃ τὴν ψυχικὴ ταραχὴ τοῦ καὶ τὴν ἀλλοφροσύνη τοῦ στοὺς Ναοὺς, οἱ ὁποῖοι, ὅλο καὶ περισσότερο ἀποκτοῦν ἀλλὰ καὶ ἀποπνέουν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ταραχὴ τοῦ κόσμου.

Ἡ πραγματικότητα, λοιπόν, ἔχει ἀποδείξει καὶ συνεχῶς ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ πρῶτὴ τῆς Κυριακῆς δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ ἀναταχθοῦν οἱ ταραγμένες καὶ ἀλλόφρονες ἀπὸ τὸ ἐβδομαδιαῖο σφυροκόπημα ψυχές, μὲ ἀποτέλεσμα κάθε μέρα πού περνάει νὰ σημαδεύῃ ἀνεπανόρθωτα τὶς χριστιανικὲς συνειδήσεις καὶ νὰ τὶς κἀνῃ τελικὰ νὰ συνθηκολογοῦν μὲ τὴν τρέλλα τοῦ κόσμου.

Τὰ παιδιά ὅλων μας, κυρίως τὰ παιδιά τῶν ἐκκλησιαζομένων τῆς μέσης ἡλικίας, εἶναι οἱ ἀψευδέστεροι μάρτυρες, τὰ πῶς τρανταχτὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ὅτι τὸ πρῶτὴ τῆς Κυριακῆς δὲν εἶναι πιά ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἀνθήσῃ μέσα τους ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας! Τὰ παιδιά μας τώρα στὴν Ἑλλάδα μεγαλώνουν σ’ ἓνα κόσμο πανομοιότυπο αὐτοῦ πού ἔχει διαμορφωθεῖ ἐδῶ καὶ πολλὰ δεκαετίες στὴν κατ’ ἐξοχίαν ἀθεϊστικὴ Εὐρώπη, ἀφοῦ, περιορίζοντας τὴν χρῆση τῶν πνευματικῶν μας ἀντιβιοτικῶν, τὸν ἀφήσαμε νὰ ἐξαπλωθῇ μὲ ταχύτητα λοιμικῆς νόσου καὶ στὴν πατρίδα μας.

Τὸν κόσμο αὐτὸν τὸν διδάσκονται τὰ παιδιά μας καθημερινὰ καὶ πολὺ συστηματικὰ στὸ σχολεῖο, σὰν διδακτέα ὕλη, ὥστε καὶ ἂν κάποια ἀπ’ αὐτά, ἔχοντας πνευματικὲς ἀντιστάσεις, δὲν ἦσαν πρόθυμα νὰ τὸν εἰσπνεύσουν στὴ συμπεριφορὰ καὶ στὰ λόγια τῶν συμμαθητῶν τους κατὰ τὶς συναναστροφές τους, νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τὸν δεχθοῦν καὶ νὰ τὸν ἀφομοιώσουν μὲ τὶς ἐπίμονες καὶ πιεστικὲς ἰδεολογίες τῶν δασκάλων καὶ καθηγητῶν τους ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἀμοραλιστικὰ καὶ ἀντιεπιστημονικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια.

Τὰ παιδιά τῶν ἀνθρώπων, πού ἐκκλησιάζονται, δίνουν καθημερινά, ἀπό τίς πρῶτες τάξεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, σκληρές μάχες μέ τοὺς δασκάλους τους, οἱ ὅποιοι μέ μανία πολλές φορές, κάνουντάς τους καί ψυχρὸ πόλεμο, ἐπιχειροῦν νὰ ξεριζώσουν βίαια τὸν Θεὸ καί τὴν πίστη ἀπὸ τίς εὐπλαστες παιδικές καί νεανικές ψυχές.

Τὸ πρῶτ', λοιπόν, τῆς Κυριακῆς καί ὅσα διδάσκονται στὸν Ναὸ τὰ παιδιά ἀλλὰ καί οἱ μεγάλοι φαντάζονται σὰν μιὰ οὐτοπία, ἕνας ρομαντισμός, μιὰ ζωὴ πού δὲν ὑπάρχει, κάτι σὰν παλιὸ παραμῦθι, πού δὲν ἔχει, ὅμως, πιά πρακτικὴ ἀξία, ἀλλὰ πού ἔχει παραμείνει σὰν ἕνα θλιβερὸ λείψανο, ἕνα ἀπομεινάρι τοῦ παρελθόντος πού προστίθεται στὸ σύνολο τῶν γνωστικῶν μας ἀντικειμένων, ἴσως καί λίγο νοσταλγικά, ἀλλὰ πού, τελικά, δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα στὴν ἀντιμετώπιση τῶν ποικίλων προβλημάτων καί τῶν ψυχοπλακωτικῶν συνθηκῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Αὐτὰ πού γράψαμε δὲν ἐπιχειροῦν, βεβαίως, νὰ ἀκυρώσουν τὴν «ἀκατάλυτον, Θεϊαν καί ζωοποιὸν δύναμιν» τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ θέλουν νὰ τονίσουν ὅτι οἱ σημερινές συνθήκες τῆς ζωῆς ἐπηρεάζουν ὑπερβολικά καί ὑπὲρ δύναμιν τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους καί δὲν ἀφήνουν τίς ψυχές τους νὰ ἀποκτήσουν ψυχικὴ ἰκμάδα.

* * *

Θεολογικά κριτήρια γιὰ τὸ ἐὰν καί κατὰ πόσον πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ ἐνδιαφέρονται καί νὰ συμμετέχουν στὰ πολιτικὰ διακονήματα τοῦ κράτους πρέπει νὰ ἀντλήσουμε μέ πολλή προσοχὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν, δεδομένου ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἀκριβεῖς ἀντιστοιχίες μέ τίς ἐποχές πού ἀνέδειξαν ἀγίους ἀπὸ τὴν μερίδα τῶν ἀσχοληθέντων μέ τὰ δημόσια πράγματα ἀνθρώπων. Ὅστοςο πρέπει εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἔξεκαθαρίσουμε δύο πράγματα: **Πρῶτον**, ὅτι ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀμάρτημα νὰ ἀσχολοῦνται οἱ χριστιανοὶ μέ τὴν πολιτικὴ, ἐφ' ὅσον ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα ἀγίων ἀρχόντων, μέ πρωτοκορουφαῖο τὸν ἅγιο καί ἰσαπόστολον Μεγάλον Κωνσταντῖνον καί, **δεύτερον**, ὅτι ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς καί παντελῶς στοὺς κληρικούς ἡ ἀνάληψη κοσμικῶν ἢ πολιτικῶν ἀξιωμάτων.

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει μεγάλη συζήτηση, γιατί, στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἔχουν ἐπικρατήσει πολλές πλανεμένες ἀπόψεις πού ἔχουν ἐπενδυθεῖ μέ τάχα θεολογικὸ κῦρος.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς πλάνες ὑποστηρίζει ὅτι οἱ κληρικοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται καί νὰ ἐκφράζονται γιὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ τόπου τους.

Οἱ ἄνθρωποι πού υἰοθετοῦν τήν πλάνη αὐτή συγχέουν τήν ἀπαγόρευση τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἀνάληψη κοσμικῶν καί πολιτικῶν ἀξιωμάτων ἀπό τοὺς κληρικούς μέ τήν ὑποχρέωση πού ἔχει κάθε κληρικός νά ἀνοίγη τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ὥστε νά βλέπουν τίς πνευματικές παγίδες, τίς ὁποῖες μέ μέθοδο καί σύστημα στήνουν οἱ πολιτικοί.

Ἄλλο πρᾶγμα, ὅμως, εἶναι ὁ κληρικός-πολιτικός ἄρχων (πού ἀποκαλεῖται ἀπό τὸν ἅγιο Νικόδημο «μῖξις ἄμικτος καί τέρας ἀλλόκοτον») καί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ὁ κληρικός Ποιμὴν, ὁ ὁποῖος ἔχει ἔργο του νά **βλέπη καθαρά καί νά προστατεύη τοὺς ἀνθρώπους**, ἀλλὰ καί νά κρίνη ποιοὶ ἀπὸ τὸ ποίμνιό του ἔχουν τὸ χάρισμα τῆς πολιτικῆς καί νά τοὺς παρακινή καί νά τοὺς ἐνθαρρύνη νά ἐπιχειρήσουν τὸ ἱερό αὐτὸ διακόνημα τῆς εὐτάκτου, εἰρηνικῆς, τιμίας καί εὐσεβοῦς πλοηγῆσεως τοῦ Κράτους καί τῆς κατὰ Θεὸν διευθετήσεως ὅλων τῶν βιοτικῶν πραγμάτων.

Ἐχουμε, φαίνεται, ξεχάσει πὼς ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ ἔργο, τίς ἀρμοδιότητες καί τίς ἐξουσίες τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, ἀνήκει στήν Ἐκκλησία, ἡ Ὅποία ἔχει τήν εὐθύνη σὲ κάθε χριστιανική Πολιτεία νά ἐποπτεύη τὰ πνευματικά Της τέκνα, πού σ' αὐτὰ περιλαμβάνονται καί ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες πού δὲν ἔχουν ρητὰ καί κατηγορηματικά ὁμολογήσει ἐνώπιον ὅλου τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος ὅτι ἀρνοῦνται τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ καί τήν τήρηση τοῦ Ἱεροῦ Του Εὐαγγελίου. Γι' αὐτὸ καταλογίζεται βαρεῖα εὐθύνη στοὺς ἐπισκόπους ἐκείνους, πού, ὄχι μόνο δὲν ὑποχρεώνουν τοὺς πολιτικούς ἄρχοντες νά ἐκθέσουν εἰλικρινὰ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τὰ φρονήματά τους ὡς πρὸς τὸν Θεὸ καί τήν Ἐκκλησία —καί βεβαίως ἐφ' ὅσον αὐτοὶ ὁμολογοῦν πίστη νά τοὺς ζητοῦν λόγο κάθε φορά πού τὰ νομοθετήματά τους μαρτυροῦν τὰ ἀντίθετα— ἀλλὰ καί συμπράττουν καί συμφωνοῦν καί ὑποστηρίζουν τοὺς ἄρχοντες ἐκείνους, πού ἐπὶ ὀλόκληρες δεκαετίες πριονίζουν καί καυτηριάζουν τίς ζωηφόρες ρίζες τοῦ ἔθνους μας μέ ὀλοφάνερη κατάληξη τὸν ἀποχριστιανισμό τῆς ἀγιομάννας πατρίδος μας.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι κατηγορηματικοί, καθαιροῦντες καί ἀναθεματίζοντες τοὺς Πρεσβυτέρους καί Ἐπισκόπους πού δὲν παιδαγωγοῦν τοὺς πιστοὺς «πρὸς εὐσέβειαν». Αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε ὁ μέγας ἐθναπόστολος καί ἱερομάρτυς ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὸ Γένος μας νά βυθίζεται στήν ἀσέβεια καί στήν πνευματικὴ ἀμάθεια μέσα στὸ Ὄθωμανικὸ καθεστῶς, ἄφησε τὸ ἀσκητήριό του, τὴν ἀσκητικὴ ζωὴ καί, ὅπως ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος, προτίμησε νά θέσῃ σὲ κίνδυνο

τὴν ψυχὴν του, μὲ τὸ νὰ κατεβῆ στὸν κόσμον καὶ νὰ ἐμπλακῆ στὰ βιοτικὰ πράγματα, γιατί ἦταν ἀνάγκη νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὸν Χριστό, προτρέποντάς τους, ὅμως, παράλληλα καὶ στὸ κτίσιμο σχολείων καὶ στὴν τακτοποίηση τῶν Κοινοτήτων τους μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μὴν εἶναι θεωρητικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ ἡ πίστις τους ἀλλὰ νὰ ἀρμολογηθῆ ἡ καθημερινή τους ζωὴ μὲ βάση καὶ κριτήριον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα δὲν εἴμαστε κάτω ἀπὸ Ὀθωμανικὸ καθεστῶς ἀλλὰ βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὸ ὑποὺλο ἰδεοπολιτικὸ καὶ βάρβαρο καθεστῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς καταπτώσεως καὶ γι' αὐτὸ σὲ ὅλες τὶς πτυχὲς τοῦ δημοσίου βίου μας καθημερινὰ ξηλώνουμε ἀνελέητα καὶ ἐπιτρέπουμε καὶ σὲ ἄλλους νὰ ξηλώνουν μὲ πάθος κάθε τι ποὺ βοηθάει τοὺς ἀνθρώπους νὰ διατηρήσουν μέσα τους αὐτὸ ποὺ θυμίζει τὴν Θεοῦ καταγωγὴν τους.

Δὲν ξέρω πόσο μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀκόμη γιὰ νὰ κάνουμε κάτι. Ἦδη, ὅμως, ξέρω πολὺ καλά ὅτι τὰ παιδιά μας δὲν μποροῦν πιά νὰ φοιτήσουν στὰ σχολεῖα ποὺ τοὺς φτιάξαμε, οὔτε νὰ ἀντέξουν ἄλλο στίς βασανιστικὲς γιὰ τὶς ψυχὲς τους συνθήκες. Ξέρω ἀκόμη ὅτι οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες σφίγγουν κάθε μέρα τὸν κλοιὸ στὸν τράχηλον τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ πνίξουν τὴν φωνὴν Της καὶ νὰ δοκιμάσουν τὶς ἀντοχὲς τοῦ λαοῦ, νὰ δοκιμάσουν πόσο “τοὺς παίρνει”. Εἴμαστε στὸ ὄριο. Ἔχουμε ἀκόμη λίγο περιθώριον νὰ ἀπαιτήσουμε ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς νὰ μᾶς δώσουν πίσω τὴν ζωὴν τῶν Πατέρων μας, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ πάλι καθημερινή μας ζωὴ, ἀντὶ νὰ καθόμαστε νὰ κλαῖμε, ζώντας μιὰ ζωὴν ὡς νὰ εἴμαστε ἐξόριστοι ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, «ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας».

Ἐπὶ ἀκόμη περιθώριον νὰ μᾶς ἀκούσουν οἱ πολιτικοί. Ἔχουν δείξει ὅτι φοβοῦνται τὴν ἀλήθειαν. Φοβοῦνται νὰ ὁμολογήσουν καθαρὰ στὸ λαὸ ὅτι δὲν πιστεύουν καὶ σφετερίζονται τὴν ἱερατικὴν ἐξουσίαν ἀναλαμβάνοντας, ἡμῶν κοιμωμένων, νὰ καθορίζουν ἐκεῖνοι τὸ τί εἶναι χριστιανικὸ καὶ τὸ πῶς ὀρίζεται ὁ Ὁρθόδοξος. Καθημερινὰ διακηρύσσουν ὅτι εἶναι πιστοὶ ἄνθρωποι καὶ κοντεύουν νὰ πείσουν τὸν λαὸ ὅτι οἱ νόμοι τους καὶ οἱ πρακτικὲς τους ἐναρμονίζονται ἀπόλυτα μὲ τὴν χριστιανικὴν πίστιν! Ἀκόμη καὶ τὶς διαστροφὲς καὶ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν ἐργάζονται πυρετωδῶς νὰ ἐξαπλώσουν παντοῦ, ὡς νὰ εἶναι ἄσχετη ἡ προσωπικὴ μας ζωὴ μὲ τὴν πίστιν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ παρήγορον, λοιπόν, εἶναι ὅτι πρὸς τὸ παρὸν μᾶς φοβοῦνται, ἀλλὰ δὲν εἶναι σίγουρον ὅτι θὰ μᾶς φοβοῦνται γιὰ πολὺ. Τώρα ἀκόμη ὑπολογίζονται τὶς ἀντιδράσεις μας ἀλλὰ διαπιστώνουμε μὲ πολλὴ θλίψη ὅτι τὸ ἱερατεῖον καὶ ἰδιαίτερον οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔ-

χουν πει το άμιλητο νερό και άρκοονται στα φίχουλα τών κυβερνητικών οικονομικών παροχών και διαδικαστικών διευκολύνσεων και άφησαν τα βαρύτερα και σημαντικότερα. Με αυτή, όμως, την τακτική μας, από ποιμένες ψυχών μεταβαλλόμεθα σε μισθωτούς, που έκτελούν άπλως μια έργασία ρουτίνας άποσκοπώντας μόνο στις υλικές άπολαβές και στην κοσμική δόξα, πιστά αντίγραφα τών έκπεσόντων πολιτικών.

* * *

Τελικά τί πρέπει να κάνουμε; Να ίδρύση ή Έκκλησία κόμμα; Όχι βέβαια! Αυτό που χρειάζεται είναι να ένθαρρύνη ή Έκκλησία τους ανθρώπους που έχουν το χάρισμα της πολιτικής και να τους παρακινήση να έργασθουν προς αυτήν την κατεύθυνση και να συνεργασθουν με όλους εκείνους που έχουν ως βάση την άγάπη τους προς τον Χριστό και την χριστιανική ζωή.

Δέν είναι σωστό να έπιτρέψουμε σε καιροσκόπους να σφετερίζονται τα χριστιανικά μηνύματα, επειδή αντιλαμβάνονται ότι ο πιστός λαός έχει άγανακτήσει με την συμπεριφορά πολιτικών και κομμάτων που ενεργούν όχι ως άπόγονοι μαρτύρων και ήρώων αλλά ως πράκτορες ξένων συμφερόντων.

Η Έκκλησία όφείλει να διδάξη τα παιδιά Της ότι **δέν είναι βρώμικη ή πολιτική άλλ' ότι μπορεί να γίνουν βρώμικοι οί πολιτικοί!** Η Έκκλησία όφείλει να διδάξη τα παιδιά Της ότι **ή έξουσία δέν φθείρει τους ανθρώπους αλλά κάνει φανερούς τους διεφθαρμένους!** Άλλοίμονο αν κάποιος δεχόμενος ένα άξίωμα, γίνεται διεφθαρμένος!

Αυτός που λαμβάνει ένα άξίωμα είναι φυσικό να έχη πρόσβαση και στα χρήματα, έφ' όσον με μέσον αυτά πρέπει να φέρη σε άισιο πέρας την άποστολή του. Αυτό καθ' έαυτο το άξίωμά του δέν τον κάνει κλέφτη, επειδή διαχειρίζεται χρήματα, αν όμως αυτός δέν έχει όσιο και ιερό, και συνεπώς έχει συνείδηση κλέφτη (ας θυμηθοϋμε τον Ντοστογιέφσκυ που ειπε: «Όταν δέν ύπαρχη Θεός όλα έπιτρέπονται»), λαμβάνοντας την έξουσία, του παρέχεται ή δυνατότητα να γίνη και στην πράξη κλέφτης, καταχρώμενος το δημόσιο χρήμα. Είναι άποκαρδιωτικό το ότι στην συνείδηση πολλών έχει γίνει αναμφίβολα άποδεκτό πως ή έξουσία και τα άξιώματα φθείρουν, ένω οί σοφοί και ανιδιοτελείς πρόγονοί μας διεκήρυσσαν ότι «'Αρχή άνδρα δείκνυσι». Δηλαδή, το άξίωμα φανερώνει πεντακάθαρα το πραγματικό ήθος αυτού που το άσκει.

Οί εκκλησιαστικοί, λοιπόν, άνθρωποι όφείλουμε να μην πέσουμε στην παγίδα τών πολιτικών που έχουν σαν προμετωπίδα της βουλιμίας τους το τάχα συμφέρον του λαού, που ο έρμος λαός ούτε το ειδη ούτε

τε κατὰ πὼς φαίνεται θὰ τὸ ἰδῆ, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας καὶ σὲ κάθε ἐνορία νὰ ἐνθαρρύνουμε πιστούς, σοβαροὺς καὶ ἔντιμους ἀνθρώπους στὸ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ κοινὰ πράγματα. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ γνωρισθοῦν καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους, ἐφ' ὅσον σύνδεσμός τους εἶναι ἡ ἐνοριακὴ ζωὴ καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ ἀναλάβῃ ὁ Θεός. Ἡ πρακτικὴ μᾶς ἔδειξε ὅτι οἱ σωστοὶ ἄνθρωποι θὰ εἶναι πάντα μειοψηφία στὰ μεγάλα κόμματα καὶ ἡ φωνὴ τους πνίγεται, γιατί αὐτὰ στὴν πλειοψηφία τους ἐλέγχονται ἀπὸ σκοτεινὰ κέντρα μὲ ἄδηλο πλοῦτο. Ἔτσι πρέπει νὰ ξεκινήσουν μόνοι τους μὲ ἐφόδια τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν Μακεδονομάχων, οἱ ὁποῖοι, παρ' ὅτι εὔρισκαν ἐμπόδια ἀκόμη καὶ ἀπ' τὴν ἴδια τὴν κυβέρνησιν τῆς πατρίδος μας, ἔκαναν τὴν “οὐτοπία” νίκη, τὴν ἔκαναν θρίαμβο καὶ θρῦλο!

Δὲν μποροῦμε νὰ πιστέψουμε πὼς ἡ πατρίδα μας, ποὺ ἀνέδειξε τόσους ἀνιδιοτελεῖς καὶ ἡρωϊκοὺς Κυβερνήτες δὲν ἔχει τὴ δύναμιν νὰ ἀναστήσῃ καὶ πάλι ἄνδρες τίμιους, ἡγέτες στὴν εὐδρομὴ πορεία τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ παραδοθῆ ἀμαχητὶ στοὺς ποικίλους κουλτουριάρηδες καὶ πανούργους “κατακτητὲς”, ποὺ “σφάζουν” καθημερινὰ τὴν ψυχὴ μας μὲ τὸ βαμβάκι!

Δὲν μποροῦμε νὰ συμβιβασθοῦμε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσουμε τὰ πράγματα ἀνεξέλεγκτα, χωρὶς ἀντίστασιν στὸ κακὸ, χωρὶς ἀντίστασιν στὴν πνευματικὴ μας ὑποδούλωσιν, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ὅτι μὲ τὴν στάσιν μας αὐτὴ συντελοῦμε στὸ νὰ γίνῃ σχεδὸν ἀδύνατη ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ γνωρίζουμε πολὺ καλά, ὅτι, μὲ τοὺς ρυθμοὺς ποὺ γκρεμίζονται τὰ πάντα, θάρθη πολὺ σύντομα ἡ ἡμέρα ποὺ ἐλάχιστοι ἄνθρωποι θὰ ἔχουν πιά τις ψυχικὲς ἀντιστάσεις γιὰ νὰ ζήσουν χριστιανικά.

Ὁ ἀγώνας δὲν εἶναι κομματικὸς ἀλλ' οὔτε κἂν ἐθνικὸς. Ὁ ἀγώνας εἶναι καθαρὰ πνευματικὸς!

Πρέπει ὅλοι μας νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴ γῆ τῶν Πατέρων μας. Γιὰ τὴν ἀγιοτόκο Ἑλλάδα! Ποὺ ἦταν καὶ πρέπει νὰ ξαναγίνῃ ὁ τόπος ἐκεῖνος ποὺ ἐξασφαλίζει στοὺς ὑπηκόους τῆς τις ἰδανικώτερες συνθήκες γιὰ νὰ ζήσουν τὴν πνευματικὴ τους ζωὴ!

π. Β.Ε.Β.

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΑΣ

Ξεκίνησε μία νέα σχολική χρονιά και οί μαθητές και οί μαθήτριες πήρανε τήν θέση τους στις αίθουσες διδασκαλίας. Τά περισσότερα παιδιά χαίρονται πού θά βρεθοῦν ἀνάμεσα στοὺς φίλους τους και θά μάθουνε καινούρια πράγματα. Ταυτόχρονα ὅμως εἶναι σέ ὅλους μας γνωστό ὅτι, παρά τίς φιλότιμες προσπάθειες τῶν Ἐκπαιδευτικῶν, ὑπάρχουν πολλές δυσκολίες προκειμένου τὸ κάθε παιδὶ νὰ σταθεῖ καλά στὰ πόδια τοὺς και νὰ βρεῖ τὸν δρόμο του. Για παράδειγμα, πόσο εὐκολο εἶναι γιὰ ἓνα παιδὶ πού ἔχει πάρει κάποιες ἀρχές ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ βρεῖ ἓναν καλὸ φίλο στὸ σχολεῖο και νὰ κάνει παρέα μαζί του; Σὲ πολλές περιπτώσεις τὰ παιδιά πού ἔχουν ἀρχές και εἶναι προσεκτικὰ στὴν συμπεριφορὰ τους ἀπομονώνονται ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους και ἀπὸ τοὺς πιὸ θρασεῖς χλευάζονται κιόλας.

Ἄλλὰ και στὸ σπίτι πόσο εὐκολο εἶναι νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἓνα παιδὶ μὲ τοὺς γονεῖς του τὴν στιγμή πού οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς δὲν ἔχουν καλὴ ἐπικοινωνία μεταξύ τους; Ἀναπόφευκτη συνέπεια, τὸ παιδὶ νὰ ἀναζητᾷ ἄλλοῦ στηρίγματα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ ὀθὸνὴ τῆς τηλεόρασης ἢ τοῦ κομπιούτερ πού κρατᾷ τὰ παιδιά πάμπολλες ὥρες μὲ ἀμφιβόλου ποιότητας προγράμματα και θεάματα βλάπτοντας τὴν ψυχοπνευματικὴ ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν ὅταν μάλιστα στεροῦνται τὸ παιχνίδι μὲ ἄλλα συνομήλικα παιδιά.

Αὐτὰ εἶναι ἐνδεικτικὰ – σίγουρα ὑπάρχουν και πολλὰ ἄλλα – και μᾶς βοηθοῦν νὰ καταλάβουμε πόσο δύσκολο εἶναι τὸ περιβάλλον και οἱ συνθήκες, μέσα στις ὁποῖες ἀναπτύσσονται τὰ παιδιά μας. Δὲν εἶναι προβληματικὸ και μολυσμένο μόνο τὸ φυσικὸ περιβάλλον, ἀλλὰ και τὸ σχολικὸ και τὸ οἰκογενειακὸ και τὸ κοινωνικὸ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν βαρεὶὰ ἀτμόσφαιρα ἡ Ἐκκλησία μας, πού δὲν εἶναι ἀδιάφορη γιὰ τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων και πολὺ περισσότερο τῶν νέων και τῶν παιδιῶν, δίνει τὴν δικὴ της μαρτυρία. Πέρα ἀπὸ τίς λατρευτικὲς συνάξεις και τίς Ἱ. Ἀκολουθίες της, κάθε ἐνορία ἔχει φροντίδα νὰ ὑπάρχουν εἰδικὲς συνάξεις γιὰ παιδιά και νέους, ὥστε μὲ τὴν εὐθύνη και τὴν καθοδήγηση κατηρτισμένων πνευματικῶν ἀνθρώπων νὰ γνωρίσουν και νὰ ζήσουν οἱ νέοι μας τὸν ἐκκλησιαστικὸ τρόπο ζωῆς. Ἐναν τρόπο δοκιμασμένο μέσα στους αἰῶνες, πού ἔχει πάντα καλὰ ἀποτελέσματα γιὰτὶ στηρίζεται στὴν πεῖρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Κανεὶς πού ἔζησε σωστὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν τὸ μετάνοιωσε.

Πρῶτος στόχος αὐτῶν τῶν συνάξεων εἶναι νὰ γνωρίσουμε τὸν Χριστὸ ὄχι ὡς μπαμπούλα και τιμωρὸ ἀλλὰ ὡς φίλο και ἀδελφὸ. «Και κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον», δηλαδὴ ἀπόκτησε φίλον σου τὸν Κύριον, μᾶς προτρέπει ἓνα τροπάριο τῆς ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Και ὅσο περισσότερο θὰ γνωρίζουμε και θὰ ἀγαποῦμε τὸν Χριστὸ τόσο περισσότερο θὰ ἐρχόμαστε κοντὰ και μεταξύ μας.

π. Πασχάλης Γρίβας

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ ΠΡΟΣΦΟΡΟΥ

Γιὰ δεύτερη φορά, μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια, ἐπανελήφθη στὴν ἐνορία μας ἡ πρωτότυπη ἐκδήλωση τῆς παραδόσεως ξυλίνων σφραγίδων προσφόρου σὲ πρόσωπα πού καταρτίσθηκαν κατάλληλα καὶ προετοιμάσθηκαν γιὰ νὰ παρασκευάζουν πρόσφορα ζυμωτά, μὲ προσευχή καὶ προζύμι.

Ἡ τελετὴ αὐτὴ ἔγινε στὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἄρχισε μὲ σύντομη ὁμιλία τοῦ ὑπεύθυνου τοῦ Ναοῦ π. Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε στὸ Ἐκκλησίασμα τὴ μεγάλη σημασία τοῦ προσφόρου, ἐφ' ὅσον ἀπὸ αὐτὸ ἐξάγεται ὁ Ἄμνος, (ἡ μεσαία τετράγωνη σφραγίδα μὲ τὰ ἀρχικὰ ΙΣ. ΧΣ. ΝΙ. ΚΑ.) πού μεταβάλλεται κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία σὲ Σῶμα Χριστοῦ.

Ὑπεγράμμισε δὲ ὅτι ἡ εὐλαβὴς παρασκευὴ τοῦ προσφόρου εἶναι ἡ προϋπόθεση γιὰ τὴ Θεία Λειτουργία καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ διακονία τῶν

γυναικῶν στὸ ἱερό αὐτὸ ἔργο ἔχει μεγάλη ἀξία καὶ προσπορίζει σ' αὐτὲς πλούσια εὐλογία.

Ἀκολούθως προσῆλθαν πρὸ τοῦ Ἱ. Βήματος ὅσοι εἶχαν λάβει μαθήματα παρασκευῆς προσφόρου ἀπὸ τὴν πεπειραμένη καὶ εὐλαβῆ ἐνορίτισσά μας κ. Μαρία Χρυσανθοπούλου -24 γυναῖκες καὶ 1 ἄνδρας- καὶ διαβάσθηκε σ' αὐτοὺς εἰδικὴ εὐχὴ καί, τέλος, παρέλαβαν ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο ἓνα κλαδὶ βασιλικὸ ἀπὸ τὸν ὑψωθέντα Σταυρὸ (μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀναπιάσουν τὸ προζῦμι) καὶ μιὰ ξύλινη σφραγίδα προσφόρου.

Εὐχόμεστε σὲ ὅλους πού ἔλαβαν αὐτὴν τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ εἶναι πάντοτε ἀξιοί, εὐσεβεῖς, μὲ ζῆλο καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστό μας καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ διακονοῦν στὸ ἱερό αὐτὸ ἔργο ὥστε τὰ ἱερά αὐτὰ ἔργα τῶν χειρῶν τους, τὰ πρόσφορα, νὰ εἶναι σὲ ἀφθονία γιὰ τὴν ἀπρόσκοπη τέλεση τῆς ἀναιμάκτου ἱερουργίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας.

Τὸ φωτογραφικὸ στιγμιότυπο εἶναι ἀπὸ τὴν τελετὴ αὐτὴ. Νὰ σημειωθῆ ὅτι κατὰ τὴν Ὑψωση τοῦ Σταυροῦ, φέτος γιὰ πρώτη φορὰ ὑψώσαμε τὸν νέον Σταυρὸν τοῦ Ναοῦ μας, πού ἔχει τεράχιον τοῦ Τιμίου Ξύλου καὶ ὁ ὁποῖος καθ' ὅλο τὸ χρόνο φυλάσσεται σὲ εἰδικὴ προθήκη πρὸ τοῦ Τέμπλου γιὰ νὰ εἶναι προσιτὸς στὴν εὐλάβεια τῶν προσκυνητῶν.

Ο ΓΑΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗ ΦΙΕΣΤΑ

Τ «ὁ Μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Αὐτὰ τὰ λόγια χρησιμοποιεῖ ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τὸ Γάμο. Ποιός; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος γιὰ τὸν ἑαυτό του ἔχει ἐπιλέξει ἄλλο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς παρθενίας καὶ ἀγαμίας, καὶ ὁ ὁποῖος λέγει σ' ἄλλο σημεῖο: «Θέλω γὰρ πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἑμαυτόν». Τὴν σπουδαιότητα τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου τονίζει ἐξ ἄλλου καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐποίησεν τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας».

Δὲν ἐπάρκει ὁ χώρος ἑνὸς ἀρθροῦ τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ ἀναπτύξουμε τὴν θεολογικὴ ἐρμηνεία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, οὔτε καὶ εἶναι ὁ σκοπὸς μας. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ πολλὰ ἔχουν γραφῆ καὶ εὐκόλα μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἀνατρέξῃ σὲ σχετικὰ βιβλία. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη καὶ καθιέρωση τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀρραβῶνος καὶ τοῦ γάμου, μέχρι τὴν θέσπιση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γάμου ὡς μόνου ἀποδεκτοῦ ἀπὸ τὸν Βυζαντινὸ αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Σοφὸ τὸ ἔτος 893.

Ἐμᾶς ἐδῶ μᾶς ἀπασχολεῖ ἡ πραγματικότητα, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ τὶς τελευταῖες δεκαετίες, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς δεδομένα: Τὴν ὑπαρξὴ προαιρετικοῦ πολιτικοῦ γάμου στὴν χώρα μας ἀπὸ τὸ 1982, τὴν ταχεία ἐκκοσμίκευση τοῦ Μυστηρίου, τὸν ὄλο συνεχῶς καὶ αὐξανόμενο ἀριθμὸ μικτῶν γάμων, τὴν φοβία πολλῶν νέων ἀνθρώπων νὰ προχωρήσουν στὸ Γάμο καὶ τὴν σχεδὸν πλήρη ἀλλοίωση τῶν κριτηρίων γιὰ τὴν ἐπιλογή χρόνου καὶ τόπου τελέσεως τοῦ Γάμου.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωση νὰ μᾶς ἐξυπηρετεῖ ἡ θέσπιση τοῦ προαιρετικοῦ πολιτικοῦ γάμου, διότι δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ ξεκαθαρισθῇ τὸ τοπίο: Στους ἀθέους ἢ ἀπίστους ἢ ἀλλοθρήσκους δίδεται ἡ δυνατότητα νὰ μὴν καταπιέζουν τὸν ἑαυτό τους μὲ τὸ νὰ τελέσουν τὸ γάμο τους στὴν Ἐκκλησία, καὶ στους Ἱερεῖς δίδεται ἡ δυνατότητα νὰ μὴ γελοιοποιήσουν τὸ Μυστήριον, γνωρίζοντες ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν ἐπισκιάζει τέτοιους ἀνθρώπους. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες συμφωνοῦν στὸ ὅτι τὸ Μυστήριον ἐνεργεῖ στους πιστοὺς καὶ μόνον. Στὴν ἐρμηνεία τους στὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τοῦ Γάμου, ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τὸν ἄνδρα νὰ εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναικός «καθὼς ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐστίν» λένε ξεκάθαρα: «Παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστὸς ἐστίν. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦ Ἑλληνοῦ; Οὐδαμῶς. Τῶν οὐκ ὄντων ἐν τῷ σώματι, οὐδὲ εἰς μέλη τελούντων οὐκ ἂν εἴη κεφαλὴ· ὥστε ὅταν εἴπῃ, παντός, τοῦ πιστοῦ δεῖ προσυπακούειν» (Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος) δηλαδὴ «τοῦ κάθε ἀνδρα κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός».

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι εἶναι καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ, τοῦ μὴ χριστιανοῦ κεφαλὴ; Σὲ καμμιά περίπτωση. Σὲ ὄσους δὲν ἀνήκουν στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι κεφαλὴ ὁ Χριστός. Ὡστε τὴ στιγμή πού λέει “τοῦ κάθε ἀνδρα” πρέπει νὰ ἐννοηθῆ “τοῦ κάθε πιστοῦ ἀνδρα” καὶ «Ἄλλ’ ὡπερ ἡ Ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί. Πῶς δὲ; ἼΑρα ἐν παντί κελεύει ὑποτάσσεσθαι; ἼΑρα καὶ ὅταν εἰς ἀπίστιαν συνωθῆ ὁ ἀνὴρ; ἼΑλλ’ οὐ περὶ ἀπίστων ἀνδρῶν ὁ λόγος νῦν τῷ Παύλῳ, ἀλλὰ περὶ πιστῶν, πρὸς οὓς δηλαδὴ καὶ ἔγραφεν» (Θεοφύλακτος Βουλγαρίας) δηλαδὴ «ὅπως ἡ Ἐκκλησία ὑποτάσσεται στὸν Χριστό, ἔτσι νὰ ὑποτάσσεται καὶ κάθε γυναίκα στὸν ἀνδρα της γιὰ τὰ πάντα. Πῶς γίνεται αὐτό; ἼΑρα ζητᾷ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νὰ ὑποταγῆ ἡ γυναίκα στὰ πάντα; Δηλαδὴ καὶ ὅταν ὁ ἀνδρας θέλει νὰ τὴν παρασύρῃ στὴν ἀπιστία; Ὅχι βέβαια, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν μιλάει γιὰ τοὺς ἀπίστους ἀλλὰ γιὰ τοὺς πιστοὺς, στοὺς ὁποίους καὶ ἔγραψε τὶς ἐπιστολές του». Ὡς πρὸς αὐτὴν τὴ διάκριση, πράγματι ὁ πολιτικὸς γάμος μᾶς διευκολύνει.

ἼΑλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι τόσο ἀπλᾶ τὰ πράγματα. ἼΑπαξ καὶ ὑπάρχει ὁ πολιτικὸς γάμος παραπλανῶνται πολλοί, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦν ὡς μέσο καὶ ὄχι ὡς στόχο. Εἶναι ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν μιὰ γρήγορη νομιμοποίηση τῆς σχέσεώς τους γιὰ διαφόρους λόγους, π.χ. λόγῳ ἀνεπιθύμητης ἐγκυμοσύνης, ἀπειλῆς ἀπολύσεως ἀπὸ τὴν ἐργασία, χορηγήσεως ἀδείας παραμονῆς γιὰ ἀλλοδαπούς/ἀλλοδαπές κτλ. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν ἀπέχουν ἰδεολογικὰ ἢ συνειδησιακὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ δὲν περιφρονοῦν ἢ ἀρνοῦνται τὸ μυστήριον, καὶ γι’ αὐτὸ καλούμαστε νὰ τοὺς ἀποτρέψουμε ἀπὸ τὸν πολιτικὸ γάμο πάση θυσίᾳ, ἔχοντας ὑπ’ ὄψιν μας τὴν προτροπὴ τοῦ Ἁγ. ἼΙγνατίου τοῦ Θεοφόρου: «Πρέπει δὲ τοῖς γαμοῦσι καὶ ταῖς γαμουμέναις μετὰ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου τὴν ἔνωσιν ποιεῖσθαι, ἵνα ὁ γάμος ἦ κατὰ Κύριον, καὶ μὴ κατ’ ἐπιθυμίαν» δηλαδὴ «Πρέπει γιὰ ὄσους καὶ ὄσες θέλουν νὰ παντρευτοῦν ἢ ἔνωσὶ τους νὰ γίνῃ μὲ τὴν ἄδεια καὶ συγκατάθεση τοῦ ἐπισκόπου, (καὶ δι’ αὐτοῦ, τοῦ ἱερέως) γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, καὶ ὄχι ἀπὸ ἐμπαθῆ ἐπιθυμία».

Κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη πρέπει ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς νὰ ἐπανατοποθετηθοῦμε. Δὲν εἶμαστε δημόσιοι ὑπάλληλοι, μέλη κάποιας γραφειοκρατίας καὶ ἐκτελεστικὰ ὄργανα. Πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ σταθοῦμε στὸ ὕψος μας, ἔχουμε ἐξουσίαν δοθεῖσαν ἀνωθεν, εἶμαστε πηδαλιούχοι. Γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἀναγνωρισθῆ τὸ δικαίωμα νὰ στρίψουμε τὸ τιμόνι πρὸς τὸ πραγματικὸ συμφέρον τῶν πιστῶν. Καὶ ὅπως ἓνα πλοῖο ἀπαιτεῖ χειρισμοὺς προσαρμοσμένους στὶς ἐκάστοτε καιρικὲς συνθήκες, ἔτσι καὶ οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.

Μέσα ἀπὸ αὐτὲς τὶς γραμμὲς τοῦ περιοδικοῦ μας ἀπευθύνομαι τόσο πρὸς τοὺς πιστοὺς ὅσο καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ μερι-

κές σκέψεις και προτάσεις, για να μπορέσουμε έμεις οί ιερείς να κάνουμε πιό σωστά την άποστολή μας, και οί πιστοί να μη αφήνονται άδέσποτοι να δρούν κατά τὸ δοκοῦν και κατά τὸ πρότυπον τῶν ἐν πολλοῖς διεφθαρμένων προσωπικοτήτων τοῦ δημοσίου βίου. Προτείνω:

1. Ὁ ἱερέας να ἔχη τὴ δυνατότητα να γνωρίζη ἢ τουλάχιστον να γνωρίση τοὺς μελλονύμφους και να μη τοὺς χάσῃ ἐντελῶς μετὰ τὸ Γάμο. Δὲν εἶναι σωστὸ και ποιμαντικῶς ἐνδεδειγμένο να τοῦ φορτωθοῦν ἀπὸ ἄλλοῦ, οὔτε και να τοὺς ξεφορτώσῃ ἄλλοῦ διὰ διαβιβάσεως. Ὁ Γάμος καλὸ εἶναι να τελεσθῇ στὴν ἐνορία τῆς νύμφης ἢ τοῦ γαμπροῦ, με μοναδικὴ ἐξάιρεση, ἀν ἐπιλέξουν τὴν ἐνορία στὴν ὁποία ἱεουργεῖ ὁ Πνευματικὸς τους. Ἡ καλαισθησία τοῦ Ναοῦ, τὸ ἄνετο πάρκιν, ἡ ὠραία θέα, ἡ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἢ τὸ κέντρο δὲν εἶναι κριτήρια πιστῶν ἀνθρώπων και δὲν πρέπει να γίνουν ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἄλλωστε πῶς ψηφίζουμε στὰ συγκεκριμμένα ἐκλογικὰ κέντρα, πηγαίνουμε για ὁποιαδήποτε δήλωση ἢ βεβαίωση στὸ δημαρχεῖο τῆς περιοχῆς μας, στὴν Ἐφορία, στὸ Ι.Κ.Α. κ.ο.κ., και μόνο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἀπαιτοῦμε, πολλές φορές μετὰ ἐπιμονῆς και ἀπειλῶν, να μᾶς διαβιβάσῃ ὅπου μᾶς γουστάρει;

2. Να ἀπαγορευτῇ ὀριστικὰ και ἀμετάκλητα ἡ τέλεση Γάμων σὲ μοναστήρια, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀπαγορεύουν ρητῶς οί Ἱεροὶ Κανόνες.

3. Να ἀπαγορευτῇ δι' αὐστηρᾶς Ἐγκυκλίου ἡ τέλεση Γάμων κατά τὶς Τετάρτες και Παρασκευές, ἡμέρες αὐστηρᾶς νηστείας.

Ἵσως θεωρηθῶ ἀπὸ μερικοὺς ὑπερβολικὸς ἢ συντηρητικὸς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς να διαφυλάξουμε αὐτὸ τὸ μέγα Μυστήριον, για να μὴν ἐκτραπῇ σὲ κοσμικὴ φιέστα.

π. Γεώργιος Χάας

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ ΜΑΣ

Απὸ τὶς **6 Νοεμβρίου 2007** θα ἐπαναρχίση ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ και ΓΟΝΕΩΝ τῆς Ἐνορίας μας, στὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία (Μαυρομικάλῃ 96).

Τὸ προσκλητήριό μας ἀπευθύνεται κυρίως σὲ νεαρὰ ζευγάρια και σὲ νέους και νέες ποὺ βρίσκονται σὲ ἡλικία γάμου με σκοπὸ να ἀποκτήσουν πνευματικὰ κριτήρια και ἐφόδια για τὴν ἔγγαμν ζωή τους.

Τὰ σεμινάρια παρέχονται **ΔΩΡΕΑΝ** κάθε **Τρίτη 7-8 μμ.** και περιλαμβάνουν Εἰσήγηση και συζήτηση. Για τὴν καλύτερη μεθόδευσή τους παρακαλοῦμε να ἐγγραφῆτε.

- Τρίτη 6 Νοεμβρίου:** Ἁγιασμός ἐνάρξεως καὶ θέμα: Σύζυγοι καὶ γονεῖς, περασμένα μεσάνυχτα...!
- Τρίτη 20 Νοεμβρίου:** Ἡ ὑπογεννητικότητα, ἔνδειξη ἀνωριμότητος τῶν συζύγων.
- Τρίτη 27 Νοεμβρίου:** Ὁ θυμός, ἡ ὄξυθυμία, ἡ μακροθυμία.
- Τρίτη 4 Δεκεμβρίου:** Ὅταν οἱ γονεῖς παραπληροφοροῦν τὸν Πνευματικό γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν τους.
- Τρίτη 11 Δεκεμβρίου:** Οἰκογένεια μὲ παροπλισμένο πατέρα.
- Τρίτη 18 Δεκεμβρίου:** Οἱ σχολικὲς ἀργίες, ὁάσεις γιὰ τὴν ἰσορροπημένη ψυχοδιανοητικὴ ἀνάπτυξη τῶν μαθητῶν.
- Τρίτη 15 Ἰανουαρίου:** Πουριτανισμός καὶ ἀνθητικότητα. Συνώνυμα ἢ ἀντίθετα;
- Τρίτη 22 Ἰανουαρίου:** Χρειάζονται τὰ παιδιά σεξουαλικὴ διαφώτιση;
- Τρίτη 29 Ἰανουαρίου:** Ἡ ἔλλειψη παιδείας στοὺς συζύγους, βασικὴ αἰτία γιὰ τὴν ἀλλοπρόσαλλη παιδαγωγικὴ τους.
- Τρίτη 5 Φεβρουαρίου:** Ὁ παραδοσιακὸς τρόπος διαπαιδαγωγήσεως.
- Τρίτη 12 Φεβρουαρίου:** Ὁ μοντέρνος τρόπος διαπαιδαγωγήσεως.
- Τρίτη 19 Φεβρουαρίου:** Σύγκριση παραδοσιακοῦ καὶ μοντέρνου τρόπου διαπαιδαγωγήσεως.
- Τρίτη 26 Φεβρουαρίου:** Γιατί ἡ Ἐκκλησία ἀπορρίπτει τὸν πολιτικὸ γάμο;
- Τρίτη 4 Μαρτίου:** Ὅταν οἱ σύζυγοι λένε “συγγνώμη” μόνο μὲ τὰ χεῖλη τους.
- Τρίτη 18 Μαρτίου:** Τὸ ἐργασιακὸ περιβάλλον τῶν συζύγων συμβάλλει σὲ τὸ διαζύγιό τους;
- Τρίτη 1 Ἀπριλίου:** Διαζύγιο: Λύση ἢ μεγαλύτερο πρόβλημα;
- Τρίτη 8 Ἀπριλίου:** Τὸ ὄρφανὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῶν διαζευγμένων.
- Τρίτη 15 Ἀπριλίου:** Μεγαλώνουμε εὐτυχισμένα παιδιά;
- Τρίτη 6 Μαΐου:** Σύγκρουση στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν τοῦ ἰδανικοῦ τρόπου ζωῆς μὲ τὴν πραγματικότητα.
- Τρίτη 13 Μαΐου:** Τὸ παιχνίδι σὰν ψυχοσωματικὴ ἀνάγκη.
- Τρίτη 20 Μαΐου:** Οἱ γονεῖς μπροστὰ στὶς ἐξετάσεις τῶν παιδιῶν τους.
- Τρίτη 27 Μαΐου:** Καταληκτικὴ σύναξη- Ἀνακεφαλαίωση

Ὅλες οἱ Ὁμιλίες - Εἰσηγήσεις θὰ γίνουν ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο Βολουδάκη, μὲ τὴ συμμετοχὴ στὶς συζητήσεις εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιτελείου.

ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ:

Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ενα τεράστιο πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ὁποῖο ἀκοῦμε καθημερινὰ νὰ ταλανίζει πολλοὺς γονεῖς, εἶναι αὐτὸ τῆς τηλεόρασης. Οἱ γονεῖς παραπονοῦνται καθημερινὰ ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβληθοῦν στὰ παιδιά τους καὶ νὰ τὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν τηλεόραση. Ἔκουσα πρὸ ἡμερῶν μιὰ μητέρα νὰ λέει στὴ δασκάλα τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ πάει στὴν πρώτη τάξη τοῦ Δημοτικοῦ: «Σᾶς παρακαλῶ κυρία δασκάλα, ἐσεῖς ποὺ σᾶς ἀγαπάει τὸ παιδί μου, μπορεῖτε νὰ τοῦ πεῖτε ὅτι ἡ τηλεόραση κάνει κακό;»

Μοῦ ἔκανε ἀλήθεια πολὺ ἐντύπωση αὐτὸ τὸ αἴτημα! Δηλαδή, μιὰ μητέρα δὲν ξέρει πόσο κακὸ κάνει ἡ τηλεόραση στὰ μικρὰ παιδιά; Γιατὶ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὰ πείσει, ὅπως ἔχει πεισθεῖ καὶ ἡ ἴδια, ὅτι κάτι εἶναι κακό; Μὰ ὅταν τὰ παιδιά βλέπουν, π.χ. τοὺς γονεῖς κολλημένους στὴν τηλεόραση τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας, πῶς θὰ πειστοῦν ὅτι αὐτὸ εἶναι κακό; Μὲ τὴν τηλεόραση συγκεκριμένα παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενο: οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι λένε ὅτι ἡ τηλεόραση εἶναι μεγάλη πληγὴ, ὅτι προσφέρει μόνο «σκουπίδια», ὅτι διαμορφώνει λανθασμένες ἀπόψεις στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἐξαπλώνει καὶ προβάλλει ὡς πρότυπο καθετὶ διεφθαρμένο κι ὅμως, παρουσιάζει πολὺ ὑψηλὰ ποσοστὰ τηλεθέασης, ἰδίως στὰ προγράμματα ποὺ συνηθίζουν οἱ ἄνθρωποι νὰ κρίνουν ὡς ἀκατάλληλα! Δηλαδή ποιοὶ τὰ παρακολουθοῦν, ἂν ὄχι αὐτοὶ ποὺ τὰ κακίζουν; Καὶ ἀφοῦ τὰ κακίζουν γιατί τὰ παρακολουθοῦν; Δὲν εἶναι ὁξύμωρο αὐτό; Κατακρίνω κάτι στὴν κοινωνία ποὺ ζῶ καὶ δὲν λέω νὰ ἀποκοπῶ πρῶτα ἐγὼ ἀπὸ αὐτό; Πῶς, λοιπόν, θὰ πείσουμε τὰ παιδιά μας ὅτι ἡ τηλεόραση εἶναι ἓνα μεγάλο κακό;

Ἡ τηλεόραση ἀπορροφᾷ τὰ παιδιά, τὰ κάνει νὰ χαζεύουν, νὰ ἀφήνονται χωρὶς νὰ ἐπεξεργάζονται μὲ τὸ μυαλό τους αὐτὰ ποὺ βλέπουν, νὰ «ταξιδεύουν» στοὺς κόσμους ποὺ προβάλλονται, νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀρέσει τόσο πολὺ! Ἔχει μεγάλη ἐπιρροὴ στὰ παιδιά, γιατί τὸ μυαλό τους δὲν ἔχει ἀσκηθεῖ νὰ ἐπεξεργάζεται ἀκόμα σωστὰ τὰ ἐρεθίσματα ποὺ λαμβάνει. Γι' αὐτὸ καὶ ὅσο πιὸ μικρὸ εἶναι ἓνα παιδάκι, τόσο πιὸ μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται στὴν ἐπιλογή τῶν προγραμμάτων καὶ στὸ χρόνο ποὺ θὰ τὰ παρακολουθήσει.

Ἡ τηλεόραση ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξη τῆς κριτικῆς ἰκανότητος τῶν παιδιῶν. Ἄν ἓνα παιδάκι δὲν ἔχει συνηθίσει νὰ σκέφτεται, νὰ συζητᾷ, νὰ ἀναπτύσσει τὴν κριτικὴ του ἰκανότητα μέσα ἀπὸ τὶς διάφορες δραστηριότητες τῆς ἡμέρας του, ἡ πολὺωρη προσκόλλησή στὴν τηλεόραση νομίζω, χωρὶς νὰ εἶμαι εἰδική, ὅτι λειτουργεῖ ὅπως ἡ ὑπνοπαιδεία. Δηλαδή, ἐνῶ τὸ μυαλὸ βρίσκεται σὲ ὑπνωση, κάποια ἐξωτερικὴ «φωνὴ» τοῦ μαθαίνει διάφορα πράγματα. Ἄν, τοῦλάχιστον ἐκεῖ, δὲν ἐπεμβοῦν οἱ γονεῖς γιὰ νὰ ἐπιλέξουν τὰ προγράμματα ποὺ θὰ δοῦν τὰ

παιδιά, τότε ποιός θα κάνει την επιλογή;

Πολλοί γονεῖς, ὅταν τὰ παιδιά τους εἶναι μικρά καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναπτυχθεῖ ἡ κρίση τους, ἐπιλέγουν νὰ τὰ στήνουν μπροστὰ στὴν τηλεόραση γιὰ νὰ κάθονται ἤσυχα μὲ τὶς ὥρες κι ἐκεῖνοι ἐν τῷ μεταξύ νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους. Αὐτὸ γίνεται συνήθεια στὰ παιδιά καὶ μεγαλώνοντας, ὅταν ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγουν τὴν τηλεόραση ὅποτε θέλουν, εἶναι πολὺ δύσκολο, ἕως ἀδύνατο, οἱ γονεῖς νὰ ἐπεμβοῦν στὸ θέμα αὐτὸ καὶ νὰ ἀναγκάσουν τὰ παιδιά νὰ μὴν παρακολουθοῦν πλέον τηλεόραση ἀλλὰ νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ κάτι ἄλλο.

Πολλὲς φορές, ἐπιλέγουμε εὐκολοὺς δρόμους γιὰ νὰ λύσουμε ἕνα πρόβλημα τοῦ παρόντος, χωρὶς ὅμως νὰ σταθμίζουμε ὅλους τοὺς παράγοντες καὶ νὰ βλέπουμε λίγο πιὸ μακροπρόθεσμα. Λύνω δηλαδή τὸ πρόβλημα ποὺ ἔχω σήμερα, νὰ βρῶ μιὰ ἀπασχόληση στὸ παιδί μου γιὰ νὰ κάνω ἤσυχα τὴ δουλειά μου, χωρὶς ὅμως νὰ σκεφτῶ ὅτι ὅταν μεθαύριο τὸ παιδί θὰ ἔχει φθάσει σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀπασχοληθεῖ καὶ μὲ ἄλλα πράγματα, θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐπιλέξει τὶς ἄλλες ἀσχολίες, ὅταν θὰ γνωρίζει τὴν πιὸ εὐκολὴ καὶ εὐχάριστη: τὴν τηλεόραση. Γιατὶ δὲν μαθαίνουμε τὸ παιδί νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ ἕνα παιχνίδι ἢ ἕνα βιβλίο ἢ μὲ μιὰ ζωγραφιά; Γιατὶ αὐτὸ προϋποθέτει νὰ διαθέσουμε λίγο χρόνο γιὰ νὰ τὸ ἐκπαιδεύσουμε ἀλλὰ καὶ νὰ ἀσχοληθοῦμε μαζί του, ἐνῶ ἡ τηλεόραση δὲν χρειάζεται νὰ κάνουμε τίποτα. Ἀπλῶς πατᾶμε τὸ κουμπὶ γιὰ νὰ ξεκινήσει. Ἐκτὸς ἐὰν ἔχουμε φθάσει στὸ σημεῖο νὰ λέμε στὸ παιδί μας νὰ ἀνοίγει μόνο του τὴν τηλεόραση, ὁπότε τοῦ δίνουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγει τὴν τηλεόραση ὅποτε θέλει.

Ἡ τηλεόραση θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθεῖ παιδαγωγικὰ καὶ νὰ φέρει σημαντικὰ ἀποτελέσματα. Μποροῦν οἱ γονεῖς νὰ ἐπιλέγουν προγράμματα ἐκπαιδευτικὰ, γυρισμένα μὲ εἰδικὸ τρόπο ὥστε νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιά χρήσιμα πράγματα πάντα ὅμως μὲ ἐπίβλεψη, περνώντας στὰ παιδιά τὸ μήνυμα ὅτι οἱ γονεῖς θέτουν τοὺς ὅρους καὶ τὰ ὅρια. Εκείνοι ὀρίζουν τὸ τί θὰ δοῦν, τὸ πότε θὰ δοῦν καὶ πόση διάρκεια θὰ ἔχει τὸ κάθε πρόγραμμα.

Μποροῦν ἀκόμα, νὰ βροῦν μιὰ ὥρα ἐλεύθερη, νὰ καθίσουν μαζί μὲ τὰ παιδιά νὰ παρακολουθήσουν ἕνα ψυχαγωγικὸ πρόγραμμα, σχολιάζοντάς το μαζί τους, ζητῶντας ἀπὸ τὰ παιδιά νὰ βγάλουν κάποια ὠφέλιμα συμπεράσματα.

Δὲν εἶναι ἡ τηλεόραση νομίζω, αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ τὸ πρόβλημα. Κάθε ἕνας συνειδητοποιημένος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὴν ἀξιοποιήσει γιὰ τὸ καλὸ. Ἐντοπίζουμε ὅμως τὸ πρόβλημα στὴν τηλεόραση, γιὰ νὰ μὴν δοῦμε τὸ βαθύτερο πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε, αὐτὸ τῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὰ παιδιά. Διαπιστώνουμε ὅτι τὰ παιδιά δὲν μᾶς ἐμπιστεύονται. Δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἐπιβληθοῦμε. Στὸ θέμα τῆς τηλεόρασης θεωροῦμε ὡς αἰτία τὴν δύναμη ποὺ ἔχει ἡ τηλεόραση. Δὲν στεκόμαστε νὰ δοῦμε ὅτι ἐμεῖς τῆς δώσαμε αὐτὴν τὴν ἐξουσία. Ἐπειδὴ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε πείσει τὰ παιδιά μας ὅτι μποροῦν νὰ μᾶς ἐμπιστευτοῦν, νὰ μᾶς δοῦν ὡς γονεῖς, ποὺ ὀρίζουμε ἐμεῖς τοὺς κανόνες στὸ σπίτι μας καὶ ὄχι ἡ τηλεόραση.

Τὸ αἴτημα τῆς μητέρας πρὸς τὴν δασκάλα φανερώνει αὐτὸ τὸ οὐσιαστικὸ

Ένα έργο με προκαθορισμένους πρωταγωνιστές ή μᾶς ἀφορᾶ ὅλους;

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Καθένας ἀπὸ ἐμᾶς ἀντιμετωπίζει στὴν καθημερινότητά του καταστάσεις πὸν εἶτε τὸν ἐνοχλοῦν εἶτε δὲν τοῦ ἀρέσουν. Κάθε μας μέρα εἶναι ὁ ἀγώνας νὰ γίνῃ καλύτερη ἢ ζωὴ, τόσο αὐτῶν πὸν ἀγαπᾶμε, ὅσο καὶ ἡ δική μας.

Ἐκεῖ πὸν σχεδὸν πολλοὶ ταυτιζόμαστε, εἰδικὰ ὅταν ἔχουμε κοινὴ πορεία καὶ κοσμοθεωρία, εἶναι καὶ ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ δρώμενα. Ἐκεῖ, ὅλοι μας κατακεραυνώνουμε κάθε προσπάθεια πὸν γίνετα ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες καὶ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ μᾶς ἐπιβάλλῃ ὅτιδήποτε εἶναι ἀντίθετο σὲ αὐτὰ πὸν πρεσβεύουμε, φρονοῦμε ἀλλὰ κυρίως αὐτὰ πὸν θέλουμε. Τὸ περίεργο ὅμως ἐμφανίζεται ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμή νὰ μεταφράσουμε τὰ λόγια μας σὲ πράξη, ἀσκῶντας τὸ ὕψιστο δικαίωμα ἀλλὰ καὶ συνάμα τὴν ὕψιστη ὑποχρέωση τοῦ ἐκλέγειν ἢ καὶ τοῦ ἐκλέγεσθαι γιὰ κάποιους ἀπὸ ἐμᾶς. Τότε λοιπὸν παρατηροῦμε τὸ τραγικὸ φαινόμενο τοῦ νὰ μπαίνει στὴν ἄκρη τὸ τί λέγαμε καὶ νὰ ἀναδύεται ἡ μικροκομματικὴ καὶ μυωπικὴ πεποίθηση τοῦ νὰ διαλέξω κάποιον γιὰ νὰ μὴ βγεῖ κάποιος ἄλλος!

Ἡ παραπάνω διαπίστωση ἔχει πολλὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ σταθεῖ κανεῖς. Ἀρχικά, θὰ ἤθελα νὰ θέσω τὸ ἐξῆς ἐρώτημα σὲ αὐτοὺς πὸν ἐπιλέγουν τὸ πού θὰ δώσουν τὴν ψῆφο τους, μὲ βάση τὸ νὰ μὴ βγεῖ κάποιος ἄλλος: Τί ἔχει βγεῖ τόσα χρόνια μὲ αὐτὴ τὴν τακτικὴ; Πολὺ ἀπλᾶ καθιερώθηκαν δύο μονομάχοι οἱ ὁποῖοι τὰ ἔχουν βρεῖ μιὰ χαρὰ μεταξύ τους καὶ ἐναλλάσσονται στὴν ἐξουσία μὲ τὶς εὐλογίες τῶν ἀδιάφορων ψηφοφόρων τους. Συγχωρῆστε μου τὸν βαρὺ χαρακτηρισμὸ ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατί πιστεύω καὶ χαρακτηρίζω ὡς ἀδιαφορία αὐτὴ τὴν

ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗ ΤΗΝ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

πρόβλημα τῶν γονέων: ὅτι δὲν ἔχει ἀναπτυχθεῖ σχέση ἐμπιστοσύνης καὶ ἐπικοινωνίας τῶν γονέων μὲ τὰ παιδιά, ὁπότε οἱ γονεῖς στρέφονται στοὺς δασκάλους καὶ τοὺς ζητοῦν νὰ περάσουν ἐκεῖνοι τὰ μηνύματα στὰ παιδιά.

Ἡ τηλεόραση ἀπὸ μόνη της δὲν ἀποτελεῖ «ἀπειλὴ» γιὰ τοὺς γονεῖς. Στὸ χέρι τοῦ καθενὸς εἶναι νὰ τὴν χειριστεῖ, ὅπως καὶ κάθε ἐργαλεῖο, πρὸς τὸ συμφέρον του καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν παιδιῶν του.

Κάθε τί πὸν ἔχει ἐξουσία πάνω στὰ παιδιά, πὸν τοὺς διαμορφώνει τὸ χαρακτῆρα, πὸν τὰ ἐπηρρεάζει καταλυτικὰ πρέπει νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ φίλτρο τῶν γονέων. Ἄν οἱ γονεῖς πάψουν νὰ ἐπιτελοῦν αὐτὸ τὸ ἔργο, πολὺ δύσκολα θὰ βρεθεῖ κάποιος τρίτος νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴν τὴν εἰδικὴ ἀποστολή.

Μαρίνα Διαμαντῆ

τακτική.

Όσοι υποστηρίζουν με φανατισμό μία πολιτική παράταξη την ακολουθούν πὸ εὐλαβικὰ καὶ ἀπὸ τὴν θρησκεία τους. Αὐτὸ γίνεται γιατί εἴτε ἔχουν βουλευτῆ με τὸν ἄλφα ἢ τὸν βῆτα τρόπο σὲ μία κατάσταση, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θέλουν νὰ βγοῦν εἴτε γιατί φοβοῦνται τὴν ἀντίπαλη παράταξη.

Πρὶν ἀναλύσω κάθε μία ἀπὸ τὶς παραπάνω περιπτώσεις θὰ ἤθελα νὰ κάνω ἕνα γενικὸ σχόλιο πὸν ἀφορᾷ καὶ στὶς δύο καὶ τὸ ὁποῖο λέει πὼς κριτήριό τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἑαυτὸς του! ΕΓΩ δὲν ξέρω τί θὰ γίνεῖ ἂν συμβεῖ κάτι ἄλλο καὶ ἄρα φοβᾶμαι, ΕΓΩ ἔχω βουλευτῆ ἢ ΕΓΩ ἐξυπηρετοῦμαι ἀπὸ τὴν κατάσταση καὶ συνεπῶς δὲν σκέφτομαι κἄν νὰ ἀλλάξουν οἱ καταστάσεις ἢ τὰ πράγματα! Ἀλήθεια, πὼς θὰ ἦταν ἂν εἶχαν σκεφτεῖ ἔτσι ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Μακρυγιάννης, ὁ Καποδίστριας, ὁ Παῦλος Μελάς ἢ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος; Ἀνεφερα κάποιους ἀπὸ τοὺς ἥρωες καὶ πολιτικοὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ὄχι τοὺς ἁγίους τῆς ὅπως ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς καὶ ὁ ἅγιος Ἐθνομάρτυρας Γρηγόριος Ε΄ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἔχει κάποιος τὸν ἀντίλογο πὼς οἱ ἅγιοι εἶναι ἐξαίρεση! Γιατὶ νὰ εἶναι ἐξαίρεση; Γιατὶ νὰ θεωροῦνται διαφορετικοὶ οἱ ἥρωες; Γιατὶ νὰ εἶναι κάτι ἄλλο, αὐτὸς πὸν κάνει αὐτὸ πὸν πρέπει;

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικὸ ὄν καὶ ἔτσι θὰ πρέπει νὰ συμπεριφέρεται! Ἀποτελεῖ ἐκφυλισμὸ τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους ἢ ἀδιαφορία γιὰ τὸν διπλανό, τὴν κοινωνία, τὸ κράτος. Δὲν μπορεῖ, εἰδικὰ οἱ σκεπτόμενοι καὶ οἱ ἄνθρωποι πὸν λένε πὼς δουλεύουν καὶ καλλιεργοῦν τὸν ἑαυτό τους, νὰ μὴν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ ἐὰν ὑπάρχουν οἱ στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης γιὰ τὴν οἰκογένειά τους, τοὺς φίλους τους, τοὺς γύρω τους, τοὺς συμπολίτες τους. Κακὰ τὰ ψέμματα! Ζοῦμε σὲ μία κοινωνία πὸν βαδίζει ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Κάθε μέρα χάνουμε καὶ κάτι ἀπὸ αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα πολέμησαν καὶ πέθαναν οἱ πρόγονοί μας. Τὸ θρήσκευμα, τὸ βγάλαμε ἀπὸ τὶς ταυτότητες ἔτσι ὥστε, Χριστιανοὶ καὶ μὴ, νὰ γίνουμε ἕνα! Ἐχθροὶ καὶ ὑπέρμαχοι τῆς θρησκείας καὶ τὶς πατρίδας νὰ μὴν ξεχωρίζουμε. Στὰ παιδιά μας ἀφήνουμε νὰ διδαχθοῦν τὴν ἱστορία ἔτσι ὅπως ὁ κομπλεξισμός, ἢ ἀσχετοσύνη καὶ ὁ δόλος τοῦ καθενὸς προστάζει. Νὰ ὀνομάζονται Μακεδόνες οἱ φυλὲς πὸν πολέμησαν τοὺς ὄντως Μακεδόνες εἶναι κάτι φυσιολογικὸ καὶ κατὰ τοὺς “πατριῶτες” ἄρχοντές μας εἶναι κάτι πὸν δὲν χρειάζονται παρὰ δέκα χρόνια γιὰ νὰ ξεχαστεῖ!!! Ποῦ θὰ μπεῖ τὸ τέλος; Ποῦ θὰ σταματήσει ἢ κατρακύλα; Πότε, ἐπιτέλους, θὰ σταματήσουμε νὰ πηγαίνουμε κάθε φορὰ καὶ πὸν κάτω ἀπὸ τὸν πάτο; Πὼς πρέπει νὰ εἰπωθοῦν κάποια πράγματα ὥστε νὰ γίνουν ἀντιληπτά; Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ φύγουν αὐτὰ τὰ βαρίδια πὸν κρατοῦν προσηλωμένες στὴ λάσπη καὶ στὸ τέλμα τὶς συνειδήσεις καὶ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων;

Σᾶς ἐξομολογοῦμαι ἐκ βάθους καρδίας καὶ με πᾶσα εἰλικρίνεια, πὼς ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν παρακολοθῶ καὶ ἀκούω διδασκαλίες περὶ τοῦ πὼς νὰ γίνω καλύτερος ἄνθρωπος, νὰ καλλιεργήσω τὴν ψυχὴ μου καὶ νὰ ἀρχίσω νὰ κάνω ἔστω δειλὰ-δειλὰ κάποια βήματα πρὸς τὰ μπροστά. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ, ἐνῶ τὰ καταλαβαίνω σὰν θεωρία, δὲν μπορῶ -καὶ πιθανῶς δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ- νὰ τὰ μετατρέψω σὲ

πράξη. Αυτό όμως τὸ ὁποῖο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή εἶπα πῶς θὰ μετατρέψω σὲ πράξη μὲ ὅποιο τρόπο μπορέσω, εἶναι τὸ νὰ μὴν κρατήσω τὸ στόμα μου κλειστὸ καὶ τὶς πράξεις μου ἀδρανεῖς σὲ κάθε τὶ πού σκοτώνει μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ τὶς πιὸ ἀπλὲς συνθήκες ὁμαλῆς διαβίωσης ἑνὸς ἀνθρώπου. Δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει πῶς ἀφήσαμε τόσα χρόνια ἄλλους νὰ κάνουν κουμάντο καὶ νὰ διαμορφώσουν τὸ πῶς ἐμεῖς θὰ μεγαλώσουμε, πῶς θὰ σταδιοδρομήσουμε, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε οἰκογένεια, πῶς θὰ τὴν διατηρήσουμε καὶ θὰ τὴν γαλουχήσουμε καὶ τελικὰ καὶ τὸ πῶς θὰ πεθάνουμε! Σᾶς φαίνεται ὑπερβολικό; Ἐὰν τὸ δοῦμε λίγο, ὅπως τὸ ζοῦμε, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ἂν εἶμαι ὑπερβολικός ἢ ἀπλᾶ πάψαμε νὰ σπουδαιολογοῦμε αὐτὰ πού μᾶς σκοτώνουν σιγά-σιγά κάθε μέρα.

Ἐρωτῶ λοιπόν: Σήμερα ποιὸς εἶναι ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς πού μπορεῖ νὰ ἔχει ἕνας ἄνθρωπος; Εἶναι μετρημένα στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ ὅλα ὅσα μπορεῖ νὰ κάνει! Ἡ κοινωνία, οἱ θεσμοὶ καὶ ἡ Πολιτεία πλέον μὲ πολὺ “κομπὸ” τρόπο ἔχουν περιορίσει ἀφάνταστα αὐτὲς τὶς ἐπιλογές. Θέλετε παράδειγμα; Ποῦ εἶναι ὁ μανάβης; Ποῦ εἶναι ὁ μπακάλης; Ποῦ εἶναι ὁ τσαγκάρης; ΣΤΗΝ ΑΦΑΝΕΙΑ! Σήμερα ἡ κυβέρνηση, ἡ ἀντιπολίτευση τρέφεται καὶ χρηματοδοτεῖται ἀπὸ μεγάλες πολυεθνικὲς μὲ ἕνα ἀπλὸ ἀντάλλαγμα: Τὴν ἐξαφάνιση παραδοσιακῶν ἐπαγγελμάτων καὶ τὴν πριμοδότηση κολοσσιαίων ἐπιχειρήσεων. Νὰ προχωρήσω μὲ τὴν διαπαιδαγώγηση; Νὰ ἀναφερθῶ στὸ ἄθλιο σύστημα παιδείας τῆς χώρας μας, στὸ ὁποῖο ἔχει πρόσβαση κάθε ἕνας πού διαθέτει τὰ κονδύλια καὶ τὴν θέληση νὰ πολεμήσει τὴν ἱστορία καὶ τὰ ἰδανικὰ αὐτοῦ τοῦ τόπου;

Ποιοὶ λοιπὸν βολεύονται ἀπὸ αὐτὴ τὴν κατάσταση; Τὶ νὰ φοβηθεῖ κανεὶς χειρότερο ἀπὸ αὐτὴ τὴν τραγικὴ κατάσταση; Ξέρετε πόσα τραγικὰ ἄκουσα αὐτὴ τὴν προεκλογικὴ περίοδο; Θὰ σᾶς ἀναφέρω ἕνα ἀπλὸ παράδειγμα πού μοῦ εἶπε κάποιος: “Ἔχω ὑποχρέωση στὸ τάδε κόμμα γιατί διόρισε τὸ παιδί μου!” Ἀφήνω στὴν ἄκρη τὸ πόσο ἐγωϊστικὸ εἶναι σὰν τοποθέτηση! Αὐτὸ πού πραγματικὰ μὲ κάνει καὶ ἀπορῶ εἶναι τὸ ἐξῆς: Χρωστᾶς, ἄνθρωπε, εὐγνωμοσύνη σὲ αὐτὸν πού ἀπλᾶ ἔκανε τὴ δουλειά του; Κάποιον ἔπρεπε νὰ προσλάβει! Ἐκτὸς ἂν τὸ παιδί σου ἦταν ἀνίκανο γι’ αὐτὴ τὴ θέση, ὁπότε τοῦ χρωστᾶς, γιατί εἴσαστε συνένοχοι σὲ ἀπάτη ἐναντίον τοῦ κράτους, τῆς κοινωνίας καὶ τῶν συνανθρώπων σας! Ἀλλιῶς, γιατί νὰ τοῦ χρωστᾶς; Βλέπετε, λοιπόν, πῶς συνηθίσαμε καὶ δὲν κάνουμε οὔτε τὶς ἀπλὲς σκέψεις πιά; Πῶς δεχόμαστε τὸ τὶ μᾶς σερβίρουν αὐτοὶ τοὺς ὁποίους τόσα χρόνια καὶ γιὰ τόσες γενιὲς ἀφήσαμε ἀνεξέλεγκτα νὰ ἀλωνίζουν στὸ πολιτικὸ σκηνικό; Αὐτοὶ σήμερα μᾶς ἀπειλοῦν πῶς, ἂν δὲν τοὺς ψηφίσουμε, θὰ μείνει ἀκυβέρνητη ἡ χώρα!!! Ἐὰν εἶναι ποτὲ δυνατόν! Ἀλλὰ κι ἂς ποῦμε πῶς κι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! Ἐὰν ποῦμε πῶς ἡ χώρα θὰ μείνει ἀκυβέρνητη! Τὶ θὰ χάσουμε; Τὸ κράτος πού σήμερα δὲν μᾶς ἀναγνωρίζει τὸ προφανὲς δίκιο μας; Τὸ κράτος πού δὲν ἔχει νομικὸ σύστημα νὰ μᾶς προστατέψει καὶ δίνει περισσότερα δικαιώματα στοὺς κλέφτες παρὰ σὲ αὐτοὺς πού εἶναι θύματά τους; Τὸ κράτος πού δὲν ἔχει σύστημα ὑγείας καὶ καταδικάζει τὸν μέσο πολίτη εἴτε νὰ πάρει δάνειο εἴτε νὰ πεθάνει στὴν ἀρρώστια του; Σᾶς ἐρωτῶ ξανά: Τὶ θὰ χάσουμε ἀκόμα κι ἂν ἴσχυε ἡ ἀνυπόστατη καὶ φαιδρὴ ἀπειλή

τῶν ἀρχόντων πού βολεύτηκαν στὸν σβέρκο μας;

Ἴσως ἀκούστηκα ἀπόλυτος ἢ σκληρὸς σὲ ὀρισμένες μου τοποθετήσεις. Δὲν εἶμαι ὅμως. Ἄς τὸ καλοσκεφτεῖ ὁ καθένας μόνος του. Θὰ δεῖτε πῶς, ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα καὶ ἴσως καὶ χειρότερα. Πιστεύω πῶς ἦρθε ἡ ὥρα ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ βόλεμά του, τὴ ρουτίνα του καὶ τὴν καθημερινότητά του. Προσωπικὰ μιλώντας ἀποφάσισα νὰ θυσιάσω τὸν ἐλεύθερο χρόνο μου. Μᾶλλον δὲν θεωρῶ πῶς τὸν θυσιάζω! Τὸν ἀξιοποιῶ! Ἀπλᾶ, ἐκεῖ πού θὰ ἔκανα κάτι πού ἀπλῶς μὲ εὐχαριστεῖ, θὰ κάνω κάτι πού μπορεῖ νὰ εἶναι καλὸ καὶ γιὰ κάποιον ἄλλο, γιὰ κάποιους ἀπὸ ἐσᾶς. Χωρὶς νὰ πιστεύω πῶς θὰ φτάσω ποτὲ στὸ ὕψος τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων πού ἀνέφερα παραπάνω, θέλω νὰ μὴ πάει χαμένη ἡ θυσία τῆς δικῆς τους προσωπικῆς ζωῆς. Θέλω τουλάχιστον νὰ ξέρουν πῶς μπορεῖ νὰ μὴν ἔκανα ὅ,τι ἔκαναν ἀλλὰ προσπάθησα. Δὲν ἔκατσα στὸν καναπέ μου νὰ κριτικάρω διανοουμενίστικα καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τὰ κακὰ κείμενα.

Μανώλης Β. Βολουδάκης

ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΟ ...ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ!

Οἱ ἐκλογές, πού ἔγιναν, μᾶς θύμισαν μιὰ εἴδηση πού εἶχε ἔρθει στὴν δημοσιότητα πρὶν λίγο καιρὸ.

Σ' ἓνα χωριὸ τοῦ Μεξικοῦ οἱ κάτοικοι εἶχαν ἀγανακτήσει μὲ τὶς καταχρήσεις τοῦ Δημάρχου τους. Ὅταν ἦρθαν οἱ ἐκλογές, ὁ μόνος ὑποψήφιος ἀντίπαλος τοῦ Δημάρχου ἦταν ἓνας ἄνθρωπος ὁμοίως διεφθαρμένος μ' αὐτόν.

Γι' αὐτό, ὅλοι οἱ κάτοικοι συνεννοήθηκαν γιὰ νὰ τοὺς δώσουν ἓνα μάθημα καὶ ψήφισαν ἓνα χαριτωμένο γαῖδουράκι(!), πού τὸ εἶχαν σὰν τουριστικὴ ἀτραξιὸν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Ὅπως δήλωσαν ἀργότερα στοὺς δημοσιογράφους, “αὐτός, τουλάχιστον, ἦταν ὁ καλύτερος Δήμαρχος, γιατί **ἐργαζόταν πολὺ σκληρὰ καὶ ἔτρωγε πολὺ λίγο**”!

N.B.

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- * **Ἡ Δευτέρα Θεία Λειτουργία** θὰ ἐπαναρχίση στὶς **4 Νοεμβρίου**.
- * **Ρουμανικὴ Θεία Λειτουργία** θὰ πραγματοποιηθῆ τὶς Κυριακὲς **14** καὶ **28 Ὀκτωβρίου**.
- * Στὶς **28 Ὀκτωβρίου** ἑορτὴ τῆς **Ἀγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου** πανηγυρίζει ὁ Ναός μας μαζὶ μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς Παναγίας μας καὶ τοὺς Τέσσαρες Κρῆτες Νεομάρτυρες Ἀγγελῆ, Μανουήλ, Γεώργιον καὶ Νικόλαον οἱ ὅποιοι ἐμαρτύρησαν στὸ Ρέθυμνο τῆς Κρήτης σφαγιασθέντες ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Ναός μας διαθέτει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τεμάχιο τῶν ἱερῶν τους λειψάνων, τὰ ὁποῖα θὰ τεθοῦν εἰς προσκύνησιν.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστια (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα «**Ἡ δομὴ καὶ λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ υγεία καὶ ἡ Παθολογία τῆς**».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα

πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Τὰ **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, τῆς **ΤΡΙΤΗΣ** θὰ ἐπαναρχίσουν στὶς **9 Ὀκτωβρίου 2007**.

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ θὰ ἐπαναλειουργήσῃ στὶς **6 Νοεμβρίου 2007**. Τὸ πλῆρες πρόγραμμα τῶν θεμάτων παρατίθεται στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «**Ἡ Ἁγία Γραφή Ὁδὸς καὶ Ζωή**».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

